



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Bylinné kapky, s.r.o.**, IČO: 28350090
sídlem č.p. 376, Viničné Šumice
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Procházkou
sídlem Lidická 2006/26, Brno

proti

žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 44, Praha1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2022, č. j. ČOI 6330/22/O100/Sy/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud se v tomto rozsudku zabývá otázkou, zda zveřejnění neúplných, resp. částečně nesprávných údajů o podmínkách uplatnění práv z vadného plnění a o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů na internetových stránkách prodávajícího

podnikatele naplnilo znaky přestupkové jednání podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění zákona č. 238/2020 Sb. (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

2. Inspektorát České obchodní inspekce pro Jihomoravský a Zlínský kraj uložil žalobkyni rozhodnutím ze dne 13. 7. 2021, č. j. ČOI 86681/21/3000/R/D (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), úhrnnou pokutu ve výši 2 000 Kč za spáchání dvou přestupků. Prvního přestupku se žalobkyně dopustila tím, že na svých internetových stránkách www.tinktura.eu neinformovala řádně spotřebitele o podmínkách uplatnění práv z vadného plnění, neboť v obchodních podmínkách uvedla, že: „*Za okamžik uplatnění reklamace se považuje okamžik, kdy prodávající obdržel od kupujícího reklamované zboží.*“ Tím porušila § 13 zákona o ochraně spotřebitele a dopustila se přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele. Druhý přestupek žalobkyně spáchala tím, že neinformovala řádně spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, neboť informace o něm neobsahovala jeho internetovou adresu. Tím žalobkyně porušila § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 1. 2022, č. j. ČOI 6330/22/O100/Sy/Št, (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobkynino odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 18. 3. 2022 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba

5. Žalobkyně nejprve obecně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi okolnostmi případu a s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání.
6. Pokud jde o první přestupek, namítá, že nebyl naplněn znak protiprávnosti přestupkového jednání. Ustanovení obsažené v § 13 zákona o ochraně spotřebitele je natolik obecné, že pod něj lze podřadit porušení velkého množství povinností. Ustanovení obchodních podmínek upravující okamžik uplatnění reklamace je sice nešťastné, ovšem není v rozporu s žádným právním ustanovením. Žádný právní předpis nestanoví okamžik uplatnění reklamace, a tudíž nelze určit běh lhůty pro reklamaci. Pravidlem stanoveným v obchodních podmínkách žalobkyně nesledovala poškození zákazníků, ostatně ihned po ukončení kontroly žalobkyně uvedenou větu upravila. Žalovaný měl zohlednit, že zboží, jehož výrobou se žalobkyně zabývá (bylinné lihové tinktury), má dlouhou trvanlivost a z povahy věci jsou reklamace u tohoto zboží vyloučeny. Žalobkyně vytvářela obchodní podmínky v době, kdy vstoupil v účinnost zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) a jako osnovu použila veřejně dostupné vzorové obchodní podmínky. Neměla záměr poškodit spotřebitele. I kdyby došlo k naplnění znaku protiprávnosti, je zjevné, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, a to dostatečná míra intenzity společenské škodlivosti přestupkového jednání.
7. Pokud jde o druhý přestupek, žalobkyně má za to, že skutek byl v prvostupňovém rozhodnutí vymezen odlišně než v předcházejícím správním řízení. Do té doby bylo žalobkyni vytýkáno, že subjekt mimosoudního řešení spotřebitelských sporů neuvedla vůbec. V této souvislosti žalobkyně zmínila, že za takové závažnější jednání jí byla příkazem uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a následně za zjevně méně závažné porušení zákona byla

uložena pokuta ve stejné výši, což samo o sobě představuje pochybení. Povinnost uvádět odkaz na internetové stránky subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů byla do zákona o ochraně spotřebitele začleněna v roce 2016 a žalobkyně ihned po kontrole obchodní podmínky o tento odkaz doplnila. Chybějící odkaz na internetové stránky navíc nepředstavuje natolik zásadní porušení zákona, že by šlo o přestupek. I v tomto případě není naplněna společenská škodlivost v dostatečné intenzitě. Pokud zákazníci zvládnou na internetových stránkách žalobkyně objednat zboží, jistě hravě zvládnou najít internetové stránky subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů.

8. Závěrem žalobkyně uvedla, že i přes bagatelní výši uložené pokuty, považuje svoji obranu za důležitou, neboť činnost správních orgánů se jeví jako nepřiměřená až šikanózní. Žalobkyně se navíc obává závažnějších následků, pokud by správní orgány v budoucnu dospěly k závěru o recidivě.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na závěrech v něm uvedených.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by měl přihlídnout i bez námítky, soud neshledal.
12. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání. Žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný vyjádřil souhlas implicitně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl.

Posouzení žaloby

13. Žalobkyně na úvod vlastní žalobní argumentace uvedla obecné tvrzení o zkrácení svých hmotných a procesních práv plynoucích ze zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), zákona o ochraně spotřebitele a ústavních předpisů. Uvedená tvrzení však žalobkyně nikterak nerozvedla a nekonkretizovala, jakým konkrétním způsobem byla její práva porušena. Tyto námítky pro jejich obecnost nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS] a soud se jimi tedy nemohl zabývat samostatně, nýbrž jen v souvislosti s (ostatními) řádně uplatněnými žalobními body.
14. Žalobkyně dále obecně namítla, že se žalovaný náležitě nevypořádal s námítkami uplatněnými v odvolání a se všemi okolnostmi případu. Namítá tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ani v této souvislosti však žalobkyně nekonkretizovala, v čem konkrétně spatřuje nedostatky odůvodnění.
15. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém

skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, čj. 1 Afs 68/2020-31). Je třeba také připomenout, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80). Odůvodnění obou rozhodnutí se tedy mohou doplňovat. Je přípustné, aby si odvolací správní orgán pouze přisvojil (aproboval) závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by je sám musel opakovat. Odvolací správní orgán také může nahradit část odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015-35, nebo rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2016, čj. 2 Afs 143/2016-29).

16. Soud konstatuje, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval na všechny klíčové námitky vznesené v podaném odvolání. Vlastní závěry logicky a konzistentně odůvodnil, přičemž jeho úvahy se opírají o řádně zjištěný skutkový stav. Ostatně žalobkyně proti skutkovému stavu, z něhož žalovaný vycházel, nic nenamítá. Soud neshledal v odůvodnění napadeného rozhodnutí závažný nedostatek, který by činil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Skutečnost, že žalobkyně se závěry žalovaného nesouhlasí, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá.
17. Pokud jde o meritorní posouzení přestupkové odpovědnosti žalobkyně, soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně formulovala již odvolací námitky takřka shodně jako žalobní body v podané žalobě. Soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s argumentací žalobkyně řádně vypořádal. Není nezbytné, aby soud závěry vyslovené žalovaným detailně opakoval, vysloví se proto pouze ke klíčovým otázkám a zčásti doplní argumentaci žalovaného.

Informování spotřebitele o podmínkách uplatnění práv z vadného plnění

18. Pochybení žalobkyně spatřuje žalovaný v tom, že v čl. 7.9.1 zveřejněných obchodních podmínek (na www.tinktura.eu) se uvádí, že: „*Za okamžik uplatnění reklamace se považuje okamžik, kdy prodávající obdržel od kupujícího reklamované zboží.*“

19. Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele platí, že *prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamáce“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit.*
20. Podle § 19 odst. 3 třetí věty zákona o ochraně spotřebitele platí, že *reklamáce včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamáce, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě.*
21. Soud se plně ztotožňuje s hodnocením, podle něhož žalobkyní zveřejněné znění obchodních podmínek představuje nesprávnou informaci o podmínkách uplatnění práv z vadného plnění. Není pravdou, že by žádný právní předpis nestanovil jednoznačně začátek běhu lhůty pro vyřízení reklamáce. Uplatnění reklamáce představuje jednostranné adresované právní jednání, kterým spotřebitel [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele] vytýká (oznamuje) prodávajícímu [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele] zjištěné vady plnění. Takové právní jednání působí, a tedy nabývá účinků okamžikem, kdy dojde jeho adresátovi (srov. § 570 odst. 1 občanského zákoníku). K uplatnění reklamáce tak dochází okamžikem, kdy se oznámení spotřebitele o zjištěných vadách plnění dostane (dojde) do sféry vlivu prodávajícího (srov. např. komentář k § 13 a § 19: Vítová, B.: *Zákon o ochraně spotřebitele: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016; z judikatury rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. 33 Cdo 2694/2016, rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, čj. 6 As 16/2018-27). Zákon pro reklamaci nestanoví žádnou speciální formu, lze ji tedy učinit ústně na provozovně, telefonicky, e-mailem či jakoukoliv jinou způsobilou formou. Okamžikem uplatnění reklamáce pak začíná běžet 30denní lhůta k jejímu vyřízení. Samozřejmě v určitých případech (nikoliv však vždy) může být nezbytné, aby k vyřízení reklamáce bylo zboží (plnění) předáno prodávajícímu k odbornému posouzení vady. To však nemá vliv na počátek lhůty k vyřízení reklamáce, nýbrž jen na její plynutí, neboť v případě absence součinnosti ze strany spotřebitele nemůže logicky lhůta běžet.
22. Soud proto nemůže přisvědčit námitce, podle níž není v případě prvního přestupku naplněn znak protiprávnosti. Žalobkyně informovala spotřebitele nesprávně o tom, kdy nastane okamžik uplatnění reklamáce. Porušila tak povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Naplněn byl znak protiprávnosti i formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.
23. Dále žalobkyně namítá, že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, tj. společenské škodlivosti jednání. Pojmovým znakem jakéhokoli správního deliktu je existence jeho materiální stránky. Ta je naplněna v případě, kdy jednání vykazuje určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, a ze dne 19. 9. 2013, čj. 7 As 88/2013-28). Formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2020, čj. 2 As 332/2018-21, ze dne 12. 2. 2015, čj. 3 As 92/2014-32).
24. Jak správně uvádí žalovaný, shora uvedená nesprávná informace mohla v některých případech ovlivnit spotřebitele při rozhodování, zda uplatnit práva z vadného plnění, či nikoliv. Z informace zveřejněné žalobkyní totiž plyne, že podmínkou pro uplatnění práv

z vadného plnění je, aby spotřebitel vždy vrátil vadné zboží žalobkyni. Jinak by podle znění zveřejněných obchodních podmínek nedošlo k řádnému uplatnění reklamace. Nic takového ale zákon o ochraně spotřebitele, občanský zákoník ani jiné předpisy nepožadují. Spotřebitel by samozřejmě měl vadu označit a prokázat (doložit), že zboží je skutečně vadné, pokud to prodávající požaduje. Ani k tomu ale není nezbytně nutné, aby spotřebitel zboží vrátil (předložil) prodávajícímu (např. poškozený obal, chybějící množství, nesprávně uvedené údaje na obalu zboží apod. lze prokázat i fotografií). V každém případě by ale podmínka vrácení zboží vzhledem k možným časovým nárokům a finančním nákladům podstatně znesnadnila uplatnění reklamace, a to zvláště u zboží nabízeného, tak jako v projednávané věci, prostřednictvím smluv uzavíraných na dálku.

25. Vyřizování a náklady spojené se zasláním zboží zpět prodávajícímu bezpochyby mohou odradit spotřebitele od prvotního uplatnění reklamace. (Tím samozřejmě není řečeno, že by spotřebitel neměl povinnost vadu zboží prokázat. Existence vady je však až předmětem samotného reklamačního řízení.) Právě odrazující efekt vytýkané podmínky narušuje a ohrožuje zákonem chráněný veřejný zájem na ochraně spotřebitele jako slabší strany závazkového vztahu a na zajištění řádného plnění smluvních povinností ze strany prodávajícího. Škodlivost přestupkového jednání žalobkyně proto ani podle soudu není zcela mizivá (bagatelní), a byl tedy naplněn materiální znak přestupku v projednávané věci.
26. Žalobkyně nepřednesla žádné mimořádné okolnosti, z nichž by plynulo, že narušení nebo ohrožení veřejného zájmu v projednávané věci bylo vyloučeno. Z hlediska posouzení přestupkové povahy skutku nehraje žádnou roli, že žalobkyni je vytýkáno jen jediné ustanovení záručních a reklamačních podmínek uvedených ve zveřejněných obchodních podmínkách. Stejně tak není tvrzení, že žalobkyně tímto ustanovením nezamýšlela poškodit spotřebitele, neboť v daném případě nese žalobkyně jako právnická osoba objektivní odpovědnost za přestupek (§ 20 přestupkového zákona), který je svou povahou ohrožovací. Odpovědnost za přestupek nezanikla ani tím, že žalobkyně ihned po kontrole zjištěný nedostatek odstranila. Přestupkový zákon totiž nezná zánik odpovědnosti za přestupek pro účinnou lítost. Všechny zde uvedené okolnosti je třeba vzít v úvahu při ukládání správního trestu (§ 37 zákona o odpovědnosti za přestupky), resp. stanovení jeho výše. Nemají však žádný vliv na posouzení naplnění materiálních a formálních znaků přestupku.
27. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Informování spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů

28. Žalobkyni je dále vytýkáno, že v čl. 9.4 zveřejněných obchodních podmínek neuvedla u údaje o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů odkaz na internetovou adresu České obchodní inspekce, která je řešením sporů pověřena [§ 20e písm. d) zákona o ochraně spotřebitele]. Žalobkyně samotné neuvedení tohoto údaje nezpochybňuje.
29. Podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že *prodávající informuje spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ nabízeného, prodáváného, poskytovaného nebo zprostředkovaného výrobku nebo služby věcně příslušný. Informace musí zahrnovat též internetovou adresu tohoto subjektu. Jestliže prodávající provozuje internetové stránky, uvede tyto informace i na těchto internetových stránkách. Pokud smlouva uzavřená mezi prodávajícím a spotřebitelem odkazuje na obchodní podmínky, uvede informace podle věty první a druhé rovněž v těchto obchodních podmínkách.*

30. Namítá-li žalobkyně, že skutek byl v prvostupňovém rozhodnutí vymezen odlišně než v předcházejícím správním řízení, lze její argumentaci přisvědčit jen částečně. V protokolu o kontrole ze dne 21. 1. 2021 je uvedeno pouze to, že žalobkyně „*řádně neinformuje o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů dle ust. § 14 odst. 1 ZOS.*“ Správní orgán prvního stupně žalobkyni následně ve sdělení ze dne 22. 2. 2021 o vyřízení námitek proti kontrolnímu protokolu sdělil mj., že „*informace musí zahrnovat též internetovou adresu tohoto subjektu (www.adr.coi.cz nebo email:adroi.cz).*“ V příkazu ze dne 11. 5. 2021, č.j. ČOI 58996/21/3000/P/D, pak popsal skutek tak, že žalobkyně „*spotřebitele řádně neinformovala o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů*“ (zvýraznění doplněnou soudem). Žalovaný v žádné z uvedených písemností neuvedl, že žalobkyně **vůbec** neinformovala o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů, nýbrž jen to, že neinformovala **řádně**. Opakovaně přitom zdůrazňoval, že součástí informace musí být i uvedení internetové adresy subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů. Soud má za to, že z kontextu obsahu protokolu o kontrole ze dne 21. 1. 2021, sdělení o vyřízení námitek ze dne 22. 2. 2021 i z obsahu příkazu ze dne 11. 5. 2021, je zjevné, že podstatou skutku bylo od počátku pouze neuvedení internetové adresy subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů.
31. Žalobkyni lze přisvědčit pouze v tom, že vymezení skutku v příkazu ze dne 11. 5. 2021 nebylo zcela přesné, neboť se zde neuvádí, v čem přesně žalobkyně konkrétně pochybila, resp. jakou informaci neuvedla. Tento dílčí nedostatek však správní orgán prvního stupně následně odstranil, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí upřesnil, že skutek spočívá v tom, že „*informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů nezahrnovala internetovou adresu tohoto subjektu.*“ Klíčové ale je, že žalobkyni muselo být od počátku zřejmé, že správní orgány spatřují nedostatek v chybějícím odkazu na internetovou adresu. Již v námitkách proti protokolu o kontrole totiž žalobkyně uvedla vedle tvrzení o tom, že v obchodních podmínkách je subjekt mimosoudního řešení spotřebitelských sporů označen, i související námitky týkající se absence internetové adresy. Konkrétně namítala (shodně jako v žalobě), že tento údaj do obchodních podmínek doplnila po provedení kontroly a že nejde o pochybení představující porušení zákona o ochraně spotřebitele. Podstaty přestupku si tedy žalobkyně byla vědoma již v době před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž je zjevné, že nedošlo k jeho záměně za odlišný skutek. Žalobkyně nebyla dílčí nepřesností ve vymezení skutku v příkazu ze dne 11. 5. 2021 nikterak zkrácena na svých právech.
32. Za daných okolností nemůže obstát ani žalobkynina argumentace týkající se výše uložené pokuty. Není totiž pravdou, že by pokuta byla v příkazu ze dne 11. 5. 2021 uložena žalobkyni za odlišné (více závažné) jednání než v prvostupňovém rozhodnutí.
33. Pokud jde o naplnění materiálního znaku přestupku, soud i v tomto případě souhlasí se závěry žalovaného. Povinnost informovat spotřebitele o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů byla do § 14 zákona o ochraně spotřebitele doplněna s účinností od 1. 2. 2016 zákonem č. 378/2015 Sb. Jde o transpozici směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/11/EU o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (dále jen „směrnice 2013/11/EU“).
34. V čl. 13 odst. 1 směrnice 2013/11/EU se uvádí, že členské státy zajistí, aby obchodníci usazení na jejich území, kteří se zavázali k tomu, že k řešení sporů se spotřebiteli budou využívat subjekty alternativního řešení sporů, nebo jsou povinni jich využívat, informovali spotřebitele o subjektu či subjektech alternativního řešení sporů, jež jsou pro ně příslušné. Tyto informace musí zahrnovat

internetovou adresu příslušného subjektu nebo subjektů alternativního řešení sporů. Podle čl. 21 směrnice 2013/11/EU členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních právních předpisů přijatých zejména na základě článku 13 a přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

35. Jak dále plyne z preambule, účelem směrnice 2013/11/EU je především odstranění bariér vnitřního trhu a zajištění odpovídající úrovně ochrany spotřebitele (body 1 až 3). Tomu má mimo jiné napomoci zavedení mimosoudního (alternativní) řešení spotřebitelských sporů (bod 15). Směrnice přitom klade zvláštní důraz na informovanost spotřebitelů o alternativním řešení sporů, včetně informování o *internetové adrese a stránkách subjektu či subjektů alternativního řešení sporů* (bod 47).
36. Unijní úprava, jež byla do zákona o ochraně spotřebitele implementovaná, tak klade velký důraz na plnění informační povinnosti prodávajícího vůči spotřebiteli. Je totiž třeba si uvědomit, že informování o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a jeho internetové adrese má velký význam i z hlediska přeshraničního prodeje do jiných členských států. Tyto informace jsou totiž určeny nejen tuzemským spotřebitelům ale i těm, kteří mají bydliště v jiném členském státě Evropské unie, než kde je usazen obchodník (prodávající). A právě na tyto spotřebitele je primárně, byť nikoliv výlučně, zaměřena ochrana unijního práva.
37. S přihlédnutím k významu informační povinnosti prodávajícího z hlediska unijního práva tak dospěl soud k závěru, že jednání žalobkyně spočívající v opomenutí údaje o internetové adrese subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů dosahuje nadkritické míry společenské škodlivosti. Nedostatečné informování, resp. neznalost relevantního subjektu, na který se lze obrátit s návrhem na mimosoudní (alternativní) řešení sporu může být překážkou tomu, aby spotřebitel vůbec uplatnil vůči prodávajícímu svá práva, zejména v případech, kdy podání návrhu k soudu se (např. s ohledem na nízkou cenu zboží) jeví jako neekonomické a nehospodárné. Právě pro takové a obdobné případy je určeno mimosoudní (alternativní) řešení spotřebitelského sporu, které nabízí méně formální, nenákladné a rychlé řešení. Porušení informační povinnosti ze strany prodávajícího tomuto alternativnímu způsobu řešení sporu klade do cesty překážky.
38. Je sice pravdou, že u spotřebitelů s bydlištěm v tuzemsku lze zpravidla předpokládat, že až na výjimky mohou mít dostatečné znalosti a zkušenosti k tomu, aby v případě spotřebitelského sporu vlastní aktivitou dohledali internetovou adresu subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů (zde Česká obchodní inspekce). To však neplatí plně pro potenciální spotřebitele s bydlištěm v jiných členských státech. Podstatné přitom není, zda k takovým přeshraničním nákupům dochází, ale to, že žalobkyně nabízí zboží prostřednictvím svých internetových stránek i do zahraničí. Jde o ohrožovací delikt, a tak i potenciální spotřebitelé mohou být nedostatkem informací dotčeni.
39. Soud proto shledal i tento žalobní bod nedůvodným.
40. Zcela závěrem soud uvádí, že si je vědom toho, že pochybení, jež je žalobkyni vytýkáno, se na první pohled může jevit jako pouhé drobné neúmyslné přehlédnutí jejích zákonných povinností. Z lidského hlediska může být pochopitelné, že žalobkyně porušení svých povinností včas nezaregistrovala. Nebylo přitom prokázáno, že by opomenutím žalobkyně byla jakákoliv třetí osoba (spotřebitel) poškozena. Přesto je však soud ze shora uvedených důvodů přesvědčen, že nešlo o natolik bagatelní jednání, že by nedošlo k naplnění

materiálního znaku společenské škodlivosti přestupkového jednání (§ 5 zákona o přestupcích). Soud současně poznamenává, že relativně nízká míra společenské nebezpečnosti přestupkového jednání se v daném případě odrazila i ve výši uložené pokuty (2 000 Kč), která se pohybuje na samé spodní hranici zákonného rozpětí uloženého úhrnného trestu (s horní hranicí až do 3 000 000 Kč).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl [§ 78 odst. 7 s. ř. s.]. Vady napadeného rozhodnutí, k nimž by musel přihlédnout i bez námitek, soud neshledal.
42. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy, neboť všechny jí označené listiny tvoří součást správního spisu, jehož obsahem se v řízení před soudy ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, náleželo by mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu ovšem žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 30. května 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu